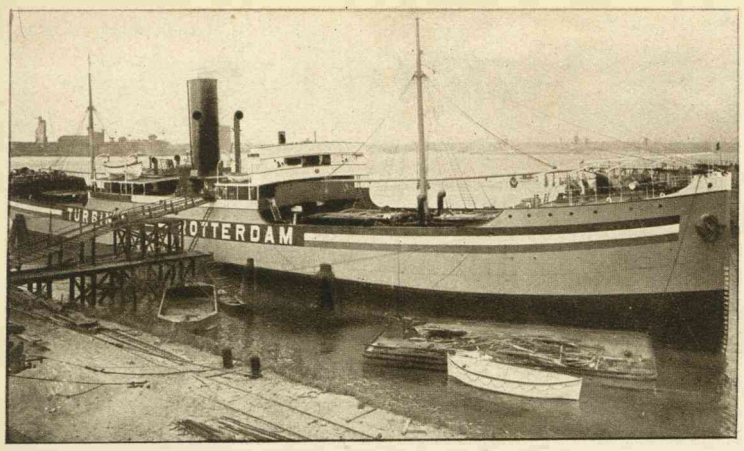

DE „TURBINIA".

Ditmaal geen getorpedeerd schip, doch een schip dat getuigenis aflegt van Hollandsche energie en kunde. De „Turbinia" toch is het eerste schip dat geheel, met turbines en al, geheel in Holland gebouwd geworden is. De Droogdok-Mij. voerde dit werkje uit voor de Rotterdamsche Lloyd, daarmee een bewijs gevende dat het niet aan kennis, noch aan vertrouwen ligt, dat Hollanders dikwijls van 't buitenland afhankelijk zijn. Turbines hebben verschillende voordeelen boven andere machines. Hunne samenstelling is veel eenvoudiger, lang niet zoo verbijsterend ingewikkeld als de geweldige „gewone" stoommachines. Zij zijn zuiniger in gebruik en trillen veel minder. Het beste bewijs is dat onze foto genomen werd met draaiende machine. Zij laten veel grooter snelheid toe en worden daarom voor torpedo-booten en snelle passagiersschepen bij voorkeur gebruikt. Doch — en hier zit juist de interessante bijzonderheid — voor de Turbinia is geen groote snelheid vereischt en toch wilde men de turbines toepassen. Vandaar een „uitvinding" (die nog niet in 't buitenland werd uitgevoerd) om door middel van kamraderen de snelle draaiing der assen verdaagd over te brengen op de schroefas. Terwijl de eersten b.v. 2000 omwentelingen per minuut doen, doet de schroefas er 70. Dat daardoor het turbine-systeem ook voor vrachtschepen van belang wordt, ligt voor de hand. De proeftocht, een scheepvaart-evenement zou men gerust kunnen zeggen, werd o.a. meegemaakt door den Minister van Marine.

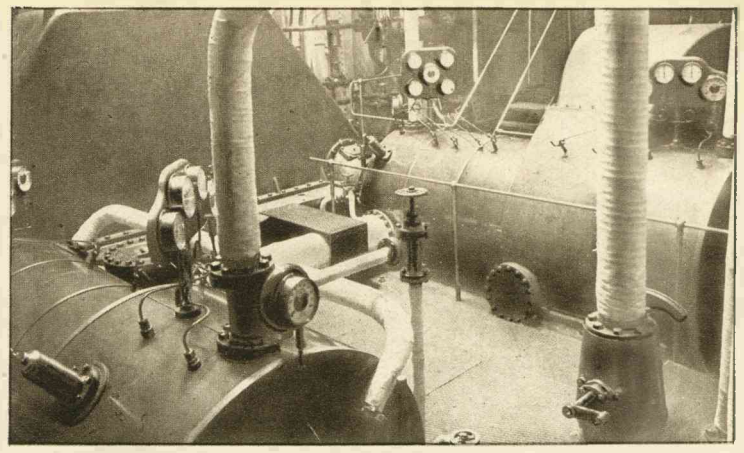

Foto links: Het nieuwe schip; foto rechts: Een kijkje bij de oogenschijnlijk zeer samengestelde doch in werkelijkheid eenvoudige machine; men ziet op deze foto de twee cylinders, waarin zich de turbine-assen bevinden die het schip voortdrijven. Achterin is de kast voor de vertraagde overbrenging der turbine-assen naar de schroefas.

zullen die ruime kast in de logeerkamer nemen ; we krijgen toch nooit logé's. Geef maar eens even een zwaar, zwart gordijn !"

„Een zwaar, zwart gordijn," herhaalde Lien verschrikt. „Jô, dat heb ik niet."

„Zeur nou niet Lien," zei ik een beetje kregelig, „geef me zoo'n zwart gordijn. Stuur me nou niet den heelen boel in de war met telkens te zeggen : „dat hebben we niet." Doe nou tenminste ook wat.

„Maar man, we hebben toch geen zware zwarte gordijnen ; waar moet ik dat nou in 's hemelsnaam ineens vandaan halen ?"

„Tjasses, vervelend is dat nou weer, jullie hebben nooit es wat in huis !"

„Jongen, wie heeft er nu toch in vredesnaam zware zwarte gordijnen in voorraad ?" vroeg Lien.

„Nou ja, heb-ie dan niet iets anders zwarts !" zei ik, zonder nadere aanduiding of ik een neger of een kachelplaat wenschte.

„'k Zal eens kijken," antwoordde mijn vrouwtje.

Ik ging onderwijl de kast inspecteeren en bevond ze zeer donker, en toen Lien aan den binnenkant een ouden zwarten rok tegen de deur hing was 't er bepaald helsch donker. Ik stak de roode lamp aan, zette er een tafeltje met een stoel neer en. . . voelde me fotograaf.

„Wat doe je?" klonk gedempt de stem van Lien aan den anderen kant van de deur.

Ik was, ik weet niet hoe 't kwam, in een tamelijk prikkelbare stemming dien middag en antwoordde :

„Lien, zeur nou niet telkens als ik es in die kast zit van „wat doe je", „wat doe je." Ik ben hier met dien rommel bezig, natuurlijk. Dat geduiveljaag van jou !"

„Wat zeg-ie ?" riep ze.

Men herhaalt zooiets gewoonlijk niet, dus zweeg ik. Toen deed Lien plotseling de deur open en ik schrok.

„Jongen, Piet, ik hoorde niks meer," zei Lien, „ik dacht dat je gestikt was !"

„Lien, la- me je nu waarschuwen", zei ik diep ernstig, „dat je nooit, als ik in die kast ben de deur opent. . . . Dat kan het grootste gevaar opleveren."

„Waarom ?" vroeg Lien heel natuurlijk.

Die eenvoudige vraag bracht mij echter van mijn stuk.

„Waarom?" herhaalde ik, haar met groote oogen vanuit de donkere kast aanstarend.

„Ja. . . omdat. . . eh. . . 't is gevaarlijk natuurlijk. . . dat begrijp je toch wel. . . ineens al dat licht . . . . . en dan. . . enfin, Lien, doe het alsjeblieft niet meer !"

„O," zei ze, „maar. . . als je nou es stikt, Piet, wat dan ?"

„Leg niet te zaniken over stikken," zei ik geërgerd, „als ik stik dan. . . eh. . ., nou dan stik ik !"

Daar was heel weinig tegen in te brengen, dus zweeg Lien.

Alles was nu in orde en Zondag zou ik met mijn vrind Stok de eerste kiek gaan nemen. Ik kon twee platen in mijn toestel meenemen ; dan moest ik echter in de donkere kamer om er weer twee andere in te doen.

Mijn vrind Stok was een uitstekend fotograaf en eveneens een uitstekend mensch. Alleen wat driftig. Hij toonde zich zeer verheugd toen hij van mijn plannen hoorde en was dadelijk bereid Zondag met mij van den Haag naar Scheveningen te gaan om mijn eerste kiek te helpen nemen. Ik woon namelijk in den Haag, wat ik tot nu toe verzuimde te vermelden.

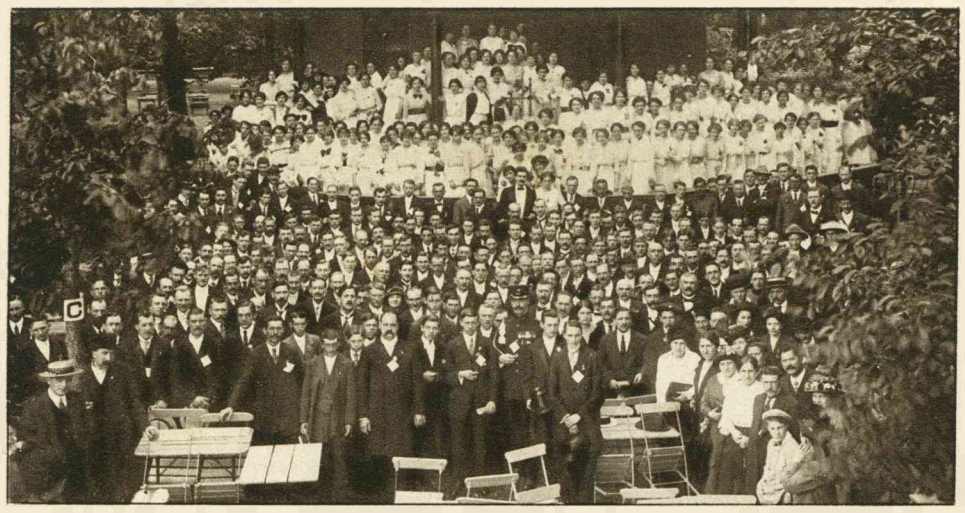
't Was prachtig weer, 's Zondags morgens. Lien zou thuisblijven en ons met de koffie wachten.

„Nu moeten we eens een verduiveld aardige kiek nemen", zei Stok, met welk plan ik direct instemde. Na een klein uurtje wandelden we langs 't strand en Stok liet zijn scherpen fotografenblik over het lichte duinzand dwalen. Ik voelde mezelf in de kunst nu een klein kind, zoo samen met Stok, zonder Lien. Plotseling bleef Stok's blik op één punt staren en ik trachtte onmiddellijk dat vaste punt te ontdekken, maar tevergeefs.

„Die dame daar," wees hij verduidelijkend met z'n wijsvinger.

„Ben je gek, jô !" riep ik verschrikt, beide handen naar mijn toestel uitstrekkend, dat hij echter buiten m'n bereik hield.

„Geen dame, hoor !" herhaalde ik. „Ben je stapel ! Wat zou Lien wel zeggen ? De eerste kiek een vreemde dame ! Nee, Stok, geef hier dat toestel. ik verlam 't !" zei ik boos.

JACOB HAMEL GEHULDIGD.

De bekende directeur en oud-directeur van verscheidene zangvereenigingen Jacob Hamel is j.l. Zondag in den Dierentuin te 's-Gravenhage gehuldigd. Door een 700-tal zangeressen en zangers was een zangersfeest georganiseerd, dat volkomen geslaagd kan worden genoemd. De jubilaris werd verder ook met ontelbare kransen, geschenken, redevoeringen en telegrammen vereerd. *(foto Hijmans).*

„Wees niet kinderachtig, Piet," zei Stok, „een prachtige achtergrond, de zee, en dan die dame in licht toilet, zittend in 't duinzand, je kan geen mooier kiek verzinnen ! Bovendien neem je op je tweede plaat iets anders en de eerste laat je natuurlijk niet aan je vrouw zien."

Dat was toch wel iets, dacht ik, als 't nu een mooie kiek kon worden.

„Nou, enfin", zei ik „ga je gang, hoe doe je 't ?"

En Stok verklaarde mij van een knopje, dat je aandrukken moest wanneer je geen slang met een balletje had en van een groot en klein diafragma, tot 't me duizelde.

„Ja," zei ik, „vooruit maar. . ."

We stonden een meter of vier achter het jonge meisje, dat ons niet bemerkt had en in 't mulle zand zat te haken, gekleed in een licht zomertoiletje.

Stok stond een poos in het toestel te turen, verdraaide iets aan een knopje, trok voorzichtig een zinken plaatje uit en riep plotseling : „juffrouw !"

't Lukte. Het jonge meisje keek om en een oogenblik later zei Stok : „Klaar. Dank U zeer," en den hoed even lichtend draaide hij zich om, nadat hij het blikken plaatje weer voorzichtig in het toestel had geschoven.

Ik was volkomen verbouwereerd.

„Denk er nu om," zei Stok, „die plaat mag absoluut niet in het daglicht komen, dan is ze totaal bedorven. Eerst leg je die glazen plaat in één van je bakjes met de vloeistof uit je fleschje „ontwikkelaar" tot alles, wat jij wit gezien hebt, zooals je flanellen broek bijvoorbeeld. goed zwart is geworden ; dan dompel je de plaat even onder in gewoon schoon water en leg je ze in een ander bakje, dat je gevuld hebt met de oplossing van fixeerzout. Je hebt het toch al opgelost ?" vroeg hij.

„Ja zeker," antwoordde ik, aandachtig luisterend.

„Dan kun je uit je donkere kamer komen en de plaat zòòlang in 't fixeerbad heen en weer bewegen tot al het wit aan den achterkant verdwenen is. Begrijp je 't, Piet ?"

„Ja," zei ik, en dat was zoo. Ik begreep het volkomen. Toen verklaarde Stok mij de bewerking met het papier en toen hij eindelijk alles uitgelegd had brak hij plotseling af, keek met groote oogen naar mijn toestel en zei : „Verrek !"

Ik keek hem dood-verschrikt aan, denkend aan een ongeluk.

„Wat is er, Stok ?"

„Heb jij een tikje gehoord ?" vroeg hij.

„En tikje," herhaalde ik verwonderd, „wat voor een tikje dan ?"

„Man, een tikje ! Allemachtig, weet jij niet wat een tikje. is ! ?" viel hij driftig uit.

„Ik hoor niks," zei ik verschrikt.

„Heb jij daarnet, toen ik die dame fotografeerde, een knipje gezien. . . . gehoord, bedoel ik", herhaalde hij, met den voet op den grond stampend.

„Een knipje gezien ? Neen," zei ik, hem hulpeloos aanstarend, „neen, ik heb geen knipje gezien."

„Gehoord, zeg ik, stommeling !" brulde Stok „een knipje kan-je toch niet zien, dat mot je toch hooren ?"

„Zoo," zei ik, ook wat opgewonden, „kan jij geen knipje zien ? Maar enfin, zeg. . . . geef mij m'n toestel maar terug ; ik ga naar huis. Je wordt bepaald beleedigend."

„Ach jô," zei Stok, direct weer bedaard, „ik meen het immers zoo niet. Ik wil maar zeggen als je daarnet. toen ik die juffrouw kiekte, geen tikje gehoord hebt, dan heeft de afsluiting van de lens geweigerd en is de plaat nog ongebruikt."

„Dus is ze verknoeid ?" vroeg ik teleurgesteld.

„Neen Piet, in 't geheel niet. Dat weigert wel eens meer. Er is nu alleen niks opgenomen. De plaat is nog leeg. Ik zal er nu jou op nemen !"

Het denkbeeld lachte me toe en op een bank in de Scheveningsche boschjes maakte Stok een kiek die mòest lukken,

DE VERJAARDAG VAN KONINGIN ELISABETH.

Op den verjaardag van H.M. de Koningin van België is er in Amsterdam een bloemendag gehouden, waarvan de opbrengst ten goede kwam aan het Belgisch Nationale Voedingscomité (Comité national d'Alimentation), dat onder rechtstreeksch beheer staat van H.M. Koningin Elisabeth. Onze foto geeft eenige der dames en heeren weer wier vrijwillig opgenomen taak het was een aanslag te plegen op de portemonnaies diergenen, die zich in de buurt van het Centraal-station te Amsterdam bewogen. *(V.F.B.)*

VACANTIE-KINDERFEEST.

Door den Bond van Nederl. Onderwijzers is er de vorige week wederom een vacantie-kinderfeest georganiseerd voor jongens en meisjes uit de achterbuurten van Amsterdam. Ondanks regen en modder hebben de 8000 kinderen zich uitmuntend geamuseerd. *(V.F.B.)*

VOOR DE BELGISCHE KINDEREN.

De Consul van Perzië bij ons Hof, die te Scheveningen verblijft, heeft j.l. Zaterdag aan de kinderen der Belgische school te 's-Gravenhage een feest aangeboden aan het strand te Scheveningen. Onder groote belangstelling van het publiek hadden er verschillende spelen op het strand voor „Seinpost" plaats. Er werden verversching aangeboden, er was een poppenkast, dus wel te begrijpen dat de kinderen pret hadden. Links op onze foto, midden achter het tafeltje (met stroohoed op) de organisator van 't feest gezeten tusschen de hrn. Percy en Dr. Gunsberg, dir. der Belg. school. *(foto Hijmans.)*